

ze zijn om ons heen
de mannen, de vrouwen
de kinderen

die hun namen achterlaten
op urnenplaatsen en graven
een laatste onderkomen
in stilte onder bomen
langs paden en hagen
en struiken

achter de namen schuilen
verhalen en beelden
wie ze waren, wie ze zijn
hoe hun voeten groeiden
hun handen uit de mouwen
of gevouwen in de schoot

hoe ze aardappels aten
alleen of samen
om tafel zaten
hoe ze liepen, lachten
liefhadden, moedig of
droevig waren

wij kennen het gemis
de weemoed om
onze eigen eindigheid
we vrezen het donker
verlangen naar licht en lucht
naar levens delen

wij gedenken
zingen of zwijgen
bij zoveel afscheid